

MONITOR SPÓŁDZIELCZY

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

Rok II.

Warszawa, dnia 10 – 25 listopada 1949 r.

Część A

Nr A 21 – 22

TREŚĆ NUMERU:

poz. 129	— Okólnik Prezydium Rady Ministrów z dnia 19 października 1949 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników, urlopowanych do prac związkowych	1
poz. 130	— Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 września 1949 r. w sprawie doraźnych przewozów samochodowych wycieczek w ramach akcji socjalnej	2
poz. 131	— Zarządzenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 października 1949 r. w sprawie obowiązku ubezpieczenia osób zatrudnionych przez spółdzielnie pracy	3
poz. 132	— Uchwała Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 września 1949 r. w sprawie upowszechnienia udziału kobiet w spółdzielczości wiejskiej	4
poz. 133	— Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 14 listopada 1949 r. w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych	5
poz. 134	— Uchwała Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 14 listopada 1949 r. w sprawie sprostowania pomyłki w tekście uchwały Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 września 1949 r. dotyczącej warunków korzystania z dostaw i usług sektora prywatnego w zakresie dokonywania inwestycji oraz zawierania umów dzierżawnych, ogłoszonej w Monitorze Spółdzielczym z dnia 10—25 września 1949 r. Nr A 17—18.	6
poz. 135	— Uzupelnienie Instrukcji Wydziału Szkolenia Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 4 czerwca 1949 r. w sprawie techniki księgowania operacji na r-ku SFSK w placówkach spółdzielczych	6
poz. 136	— Komunikat Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych z dnia 11 listopada 1949 r. w sprawie ubezpieczenia przewozów wycieczkowych	6
poz. 137	— Komunikat Biura Prawnego Centralnego Związku Spółdzielczego	7
Przegląd ustawodawstwa ogólnego		7

Poz. 129.

OKÓLNİK PREZYDIUM RADY MINISTRÓW

z dnia 19 października 1949 r.

w sprawie wynagrodzenia pracowników, urlopowanych do prac związkowych.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego podaje wszystkim organizacjom spółdzielczym do wiadomości i zastosowania poniższy okólnik Prezydium Rady Ministrów:

PREZYDIUM RADY MINISTRÓW
Nr 0.III.27/23

Okólnik Nr 23.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdziła, że niektórzy pracownicy, urlopowani płatnie do prac związkowych, otrzymują pełne uposażenie służbowe, a poza tym, otrzymują dodatkowo w takiej samej wysokości lub wyższej wynagrodzenie z funduszy związków zawodowych. Faktycznie zatem pobierają podwójne wynagrodzenie za te same czynności.

W związku z powyższym, do czasu uregulowania sprawy uposażenia pracowników, urlopowanych do prac społecznych i politycznych zgodnie z art. 22 pkt. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — wyjaśniam i zarządzam co następuje:

Pracownicy urlopowani płatnie do prac związkowych otrzymują z funduszy Skarbu Państwa

wyłącznie uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym i przejściowym dodatkiem wyrównawczym lecz bez dodatku funkcyjnego czy służbowego.

Władze służbowe, urlopując pracownika do prac związkowych niezwłocznie powiadamiają Centralną Radę Związków Zawodowych o wysokości wypłacanego pracownikowi uposażenia.

Centralna Rada Związków Zawodowych w zależności od powierzonego pracownikowi stanowiska zaszereguje go do odpowiedniej grupy uposażenia pracowników związkowych i wypłacać mu będzie różnicę pomiędzy uposażeniem przypadającym w Związku, a uposażeniem otrzymywanym przez pracownika od swej władzy służbowej.

W odniesieniu do pracowników już urlopowanych do prac związkowych, władze służbowe sporządzą wykaz tych pracowników z uwidocznieniem wypłacanego im w myśl niniejszego zarządzenia uposażenia i prześlą te wykazy do Centralnej Rady Związków Zawodowych w terminie do dnia 30 listopada 1949 r.

Proszę Obywateli Ministrów o wydanie dalszych zarządzeń w tym przedmiocie.

PREZES RADY MINISTRÓW

(—) Józef Cyrankiewicz

Poz. 130.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

z dnia 8 września 1949 r.

w sprawie doraźnych przewozów samochodowych wycieczek w ramach akcji socjalnej.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego, podając tekst zarządzenia Ministerstwa Komunikacji—Dep. Samochodowy, Nr S0-II-22/51/49, zobowiązuje wszystkie Centrale Spółdzielni i zrzeszone w nich spółdzielnie oraz spółdzielnie zrzeszone w Centralach Spółdzielczo-Państwowych, do ścisłego przestrzegania przepisów, zawartych w wymienionym zarządzeniu.

Jednocześnie Zarządy Central Spółdzielni wydają aparatowi rewizyjnemu instrukcję regulującą sposób kontroli tego zagadnienia w spółdzielniach.

„MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
DEPARTAMENT SAMOCHODOWY

Nr S0-II-22/51/49

Warszawa, dnia 8 września 1949.

Do
Urzędu Wojewódzkiego
Wydział Komunikacyjny w
Zarządów Miejskich m. st. W-wy
i m. Łodzi
Wydziały Komunikacyjne

Dotychczasowe spostrzeżenia co do sposobu wykonywania doraźnych przewozów wycieczek samochodami w ramach akcji socjalnej wykazały:

1. niewłaściwy sposób używania samochodów oraz
2. zbyt uciążliwy tryb uzyskiwania zezwoleń na takie przewozy.

Samochody używane są do wycieczek na zbyt dalekich odległościach, co powoduje niecelowe zużycie materiałów importowanych (paliwo i części zamienne) pomimo, że przewozy takie mogą być dokonywane za pomocą kolei, która rozporządza niewykorzystanym częstokroć taborem.

Również niewłaściwe zachowanie się uczestników wycieczki doprowadziło do nieszczęśliwych wypadków. Uzyskiwanie zezwoleń na wykonanie przewozu pracowników powoduje w praktyce niejednokrotnie duże trudności.

Z tych względów oraz mając na celu konieczność poparcia wycieczek samochodowych w ramach akcji socjalnej, a jednocześnie zapewnienie bezpieczeństwa jadącym, Ministerstwo Komunikacji za aprobatą Prezydium Rady Ministrów — ustala następujące zasady, jakie należy przestrzegać przy organizowaniu wycieczek samochodami w ramach akcji socjalnej.

1. W okresie od 1 maja do 1 listopada mogą być dokonywane przez zakłady pracy przewozy pracowników autobusami lub własnymi samochodami ciężarowymi.
2. Każdy przewóz, o którym mowa w pkt 1, może się odbyć jedynie z upoważnienia i na odpowiedzialność kierownika Zakładu pracy.
3. Długość trasy (w jedną stronę) — licząc od zakładu pracy — nie może przekraczać 75 km. W wyjątkowych przypadkach można określić wyżej promień wyjazdu przekroczyć, ale tylko za zezwoleniem pisemnym Ob. Wojewody.

4. Żaden przewóz pracowników nie może być dokonany bez uprzedniego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w razie nieszczęśliwego wypadku samochodowego.
5. Do przewozu osób mogą być użyte tylko takie samochody, których stan techniczny nie budzi żadnych zastrzeżeń (§§ 6, 9 i 10 rozporządzenia z dn. 27.10 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych: Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 616). Przyczepy mogą być użyte tylko w razie posiadania hamulców, uruchamianych bezpośrednio przez kierowcę, oraz posiadać urządzenie hamujące przyczepy w razie odłączenia się jej od pojazdu ciągnącego.
6. Ponadto samochód ciężarowy, którym ma być przewieziona wycieczka, powinien być dostosowany do przewozu osób w sposób podany w załączniku. Za należyte przygotowanie samochodu do przewozu osób i za stan techniczny samochodu odpowiada kierownik transportu (garażu), bądź też inny pracownik, wyznaczony przez kierownika zakładu, a posiadający odpowiednie przygotowanie techniczne. Pracownik taki podpisuje protokół przeglądu samochodu (pkt 7) jako „odpowiedzialny za przygotowanie samochodu do drogi“.
7. Przed każdym użyciem samochodu do przewozu wycieczki, kierownik transportu (garażu) zakładu pracy powinien dokonać przeglądu technicznego samochodu. Przegląd taki powinien być dokonany przy udziale 2 przedstawicieli czynnika społecznego (Związku zawodowego, rady zakładowej oraz porządkowego wycieczki (pkt 10). Z przeglądu należy sporządzić pisemny protokół.
8. Kierowcą samochodu może być jedynie pracownik zakładu, który posiada pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych kategorii I (obowiązuje to bezwzględnie przy autobusach i samochodach z przyczepą) lub kategorii II (dotychczasowe koloru czerwonego) oraz posiada co najmniej 2-letnią nieprzerwaną praktykę jako czynny kierowca. Odpowiada za to kierownik zakładu (pkt 2).
9. Kierowca wyznaczony do przewozu pracowników powinien być przed każdym przewozem wycieczki uprzedzony przez kierownika zakładu, że:
 - a) użycie alkoholu jest bezwzględnie zakazane,
 - b) szybkość samochodu nie może przekraczać 35 km/godz., a w miejscowościach zaludnionych — 25 km/godz.
 - c) przeładowanie samochodu oraz stanie w samochodzie jest zakazane.
10. Na każdym samochodzie powinien być wyznaczony przez kierownika zakładu jeden z uczestników wycieczki odpowiedzialny za należyte zachowanie się jadących i bezpieczeństwo przewozu (porządkowy).

Porządkowy powinien posiadać imienną listę uczestników wycieczki, jadących na samochodzie i okazywać ją na każde żądanie organów bezpieczeństwa publicznego i kontrolę drogową.

11. Do karty kontroli pracy samochodu użytego do przewozu wycieczki należy wpisać w rubryce „uwagi jadącego, cel jazdy“:
- nazwisko i imię kierownika zakładu (pkt 2),
 - nazwisko i imię pracownika odpowiedzialnego za przygotowanie techniczne samochodu do drogi (pkt 6) oraz porządkowego (p. 10),
 - miejsce docelową wycieczki i odległość jej od zakładu pracy (obliczoną w km),
 - Nr polisy ubezpieczeniowej PZUW i datę ubezpieczenia,
 - dopuszczalną ilość miejsc ustaloną według zasad określonych w pkt 6 załączonych „warunków“, jakim powinny odpowiadać samochody ciężarowe do przewozu wycieczek,
 - wyraźny napis „przewóz w ramach akcji socjalnej“.
12. Ministerstwo Komunikacji zaznacza, że jednocześnie występuje do Komendy Głównej M. O. o kontrolę sposobu wykonania niniejszej instrukcji. Nadto kontrolę sprawować będą kontrolerzy ruchu drogowego Urzędów Wojewódzkich oraz Zarządów Miejskich w m. st. Warszawie i w m. Łodzi.

Ministerstwo Komunikacji zaznacza w końcu, że wobec uregulowania niniejszą instrukcją zasad przewozu wycieczek w ramach akcji socjalnej, do takich przewozów nie mają zastosowania zasady ustalone dla przewozów doraźnych w pismach okólnych Ministerstwa Nr SmO-II-22/51/49 z dnia 15 kwietnia 1949 r. 1 z dnia 25 maja 1949 r.

Warunki jakim powinny odpowiadać samochody ciężarowe używane do przewozu wycieczek oraz sposób obliczania ilości miejsc dla przewożonych osób.

- Ławki można umieścić wzdłuż lub w poprzek skrzyni wozu pod warunkiem, że:
 - będą umocowane do skrzyni wozu tak, aby w czasie wstrząsu ew. gwałtownego zahamowania wozu nie przesuwały się,
 - będą podparte od spodu celem zabezpieczenia przed złamaniem,
 - ławki umieszczone wzdłuż boku skrzyni powinny posiadać oparcie wysokie co najmniej 40 cm.
- Szerokość ławki powinna wynosić co najmniej 30 cm., odległość pomiędzy ławkami 30 cm., dłu-

- gość ławki (miejsca) na jedną osobę 40 cm, przy czym w przypadku umieszczenia ławki w szereg skrzyni odległość pierwszej ławki od tylnej kłapy skrzyni, powinna wynosić co najmniej 30 cm.
- Boki skrzyni należy zabezpieczyć przed rozchyleniem się i ewentualnym spadaniem ławek.
- Tył skrzyni powinien być dobrze zamykany w sposób wykluczający otwarcie się kłapy w czasie jazdy.
- Samochód powinien być zaopatrzony w odejmowaną drabinkę, zabezpieczoną przed obsuwaniem się w czasie korzystania z niej.
- Po przestrzennym określeniu ilości miejsc dla jadących, należy obliczyć całkowity ich ciężar przyjmując 75 kg na jedną osobę, w przypadku przekroczenia przepisowego obciążenia wozu należy ilość miejsc odpowiednio zmniejszyć. Ilość miejsc w ten sposób obliczona powinna być podana w karcie kontroli pracy samochodu oraz napisana po obu bokach samochodu ciężarowego.

Poniżej podaje się tabele ładowności osób niektórych typowych samochodów ciężarowych.

L. p.	Marka wozu	Typ	Ładowność w tonach	Ilość miejsc przy umieszczeniu ławek w szereg	Ilość miejsc w przyp. umieszcz. ławek wzdłuż
1	2	3	4	5	6
1.	Bedford	M.W.	3/4-1	12	12
2.	Bedford	O.Y.D.	3-4	30	36
3.	Bedford	OLBD	4-5	35-40	40
4.	Chevrolet	USA			
		G7107	1,5-2	20	21
5.	Dodge USA	T2. 4	3/4-1	12	12
6.	Dodge	WF 32	1,5-2	20-25	26
7.	Fordson	WoT-2H	3/4-1	12	12
8.	Ford	2G8T	1,5-2	25	26
9.	GMC	CCKW.			
		352	3-4	25	28
10.	GMC	CCKW.			
		353	3-4	25	28
11.	Renault	R-2060	1	18	18
12.	Renault	R-2161	2,5	30	30
13.	Studebaker	US. 6	3-4	30	36
14.	Studebaker	US. 6x4	3-4	30	36
15.	ZIS	5	3	25	32
16.	FIAT	626. N	3,5	35	40
17.	FIAT	666 N7	7	40	60
18.	FIAT	666 N7/5	7	40	60
19.	S.P.A.	A-10000	10	66	68

Poz. 131.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 października 1949 r.

w sprawie obowiązku ubezpieczenia osób zatrudnionych przez spółdzielnie pracy.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej ustala następujące zasady ubezpieczenia osób, zatrudnionych w spółdzielniach pracy.

1) Osoby wykonujące pracę chałupniczą.

Za chałupników podlegających obowiązkowi ubezpieczenia w myśl art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym uważać należy osoby wykonujące pracę chałupniczą zawodowo. Osiągany z tej pracy dochód powinien stanowić dla nich jeżeli nie jedyne, to w każdym razie istotne źródło utrzymania.

Osób zatem, których praca ma charakter typowego „dorabiania“, a zarobek stanowi tylko nie-

znaczne uzupełnienie dochodów czerpanych z innych źródeł, nie można uznać za zawodowo zatrudnionych chałupników.

Wychodząc z tych założeń, należy uznać za chałupników, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia, stosownie do art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym, te osoby, których miesięczny zarobek z wykonywanej chałupniczo pracy dla spółdzielni osiąga przynajmniej kwotę, określoną przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej jako minimalny zarobek, stanowiący podstawę wymiaru składek tj. obecnie 5.000 zł.

Osoby te będą podlegały obowiązkowi ubezpieczenia w pełnym zakresie, a podstawę wymiaru będzie stanowił rzeczywisty zarobek.

2) Osoby zatrudnione w warsztatach spółdzielni pracy.

Członkinie spółdzielni pracy odbywają szkolenie początkowo na kursach, a następnie przez rok odbywają praktykę w warsztatach. W okresie praktyki osoby te należy traktować analogicznie jak

uczniów szkół przemysłowych, tj. stosować ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa oraz od wypadków w zatrudnieniu z wyłączeniem ubezpieczenia emerytalnego i ubezpieczenia rodzinnego. Podstawę wymiaru składek stanowi rzeczywisty zarobek miesięczny, nie mniej jednak niż 5.000 zł.

Po zakończeniu rocznej praktyki, osoby te w razie dalszego zatrudnienia w spółdzielni — podlegają ubezpieczeniu w pełnym zakresie na ogólnych warunkach.

Poz. 132.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 15 września 1949 r.

w sprawie upowszechnienia udziału kobiet w spółdzielczości wiejskiej.

Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczego zatwierdza załączone do niniejszej uchwały „Porozumienie pomiędzy Centralnym Związkiem Spółdzielczym, Związkiem Samopomocy Chłopskiej i Ligą

Kobiet w sprawie upowszechnienia udziału kobiet w spółdzielczości wiejskiej“.

Wykonanie niniejszej uchwały poleca się Wydziałowi Organizacyjnemu.

Załącznik

POROZUMIENIE POMIĘDZY CENTRALNYM ZWIĄZKIEM SPÓŁDZIELCZYM, ZWIĄZKIEM SAMOPOMOCY CHŁOPSKIEJ I LIGĄ KOBIET W SPRAWIE UPOWSZECHNIENIA UDZIAŁU KOBIET W SPÓŁ- DZIELCZOŚCI WIEJSKIEJ

Centralny Związek Spółdzielczy, Związek Samopomocy Chłopskiej oraz Liga Kobiet, zważywszy:

- a) że przebudowa gospodarcza wsi wymaga masowego wprowadzenia kobiet do spółdzielczości wiejskiej;
- b) że podstawową formą tej spółdzielczości jest gminna spółdzielnia „Samopomoc Chłopska“, realizująca swe zadania w interesie chłopów małorolnych i średniorolnych w ścisłej łączności ze Związkiem Samopomocy Chłopskiej;
- c) że spółdzielnie mleczarsko-jajczarskie oraz ogrodniczo-warzywnicze w nowej strukturze spółdzielczości stanowią nadbudowę branżową spółdzielni gminnych, opierającą się na tej samej bazie społecznej, wobec czego umasowanie udziału kobiet nie stanowi w nich odrębnego zagadnienia;
- d) że Zw. Sam. Chł. poprzez gromadzkie grupy hodowców i plantatorów organizuje drobnych wytwórców — w tym również kobiety — do działalności gospodarczej, zwłaszcza w zakresie kontraktowania produkcji rolnej, zaś poprzez koła gospodyń organizuje kobiety wiejskie do udziału w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym;
- e) że w związku z tym Zw. Sam. Chł., na mocy porozumienia z Ligą Kobiet prowadzi poprzez swój Wydział Kobiety w Zarządzie Głównym inspektoraty kobiece w zarządach wojewódzkich oraz instruktorki kół gospodyń w zarządach powiatowych, całość prac na odcinku kobiecym na wsi;
- f) że aparat Wydziału Kobiety Zw. Sam. Chł. przy obecnych etatach, po zredukowaniu etatu drugiej instruktorki kół gospodyń w zarządach powiatowych, nie jest w stanie podjąć wszystkim swoim obowiązkiem — ustalają, co następuje:

1. Zw. Sam. Chł. prowadzi całokształt prac w zakresie upowszechnienia udziału kobiet w spółdzielczości wiejskiej.

2. Wydział Kobiety Zw. Sam. Chł. uzgadnia swą działalność pod tym względem z CZS, który w porozumieniu z Ligą Kobiet koordynuje działalność w zakresie upowszechnienia udziału kobiet w całej spółdzielczości, zarówno w mieście, jak na wsi.

3. Działalność ta obejmuje:

- a) propagowanie wśród kobiet roli i zadań spółdzielczości wiejskiej w gospodarce Państwa Ludowego;
- b) uświadamianie kobiet o znaczeniu spółdzielczości dla organizowania, ułatwiania i usprawniania pracy kobiety wiejskiej w zakresie produkcji rolnej, gospodarstwa domowego oraz przemysłu ludowego i domowego;
- c) włączenie kobiet do działalności gospodarczej i społeczno-wychowawczej, prowadzonej przez spółdzielczość wiejską, zwłaszcza w zakresie, wymienionym w punkcie poprzednim;
- d) masowe wprowadzenie kobiet do organów kontroli społecznej spółdzielczości wiejskiej;
- e) stałe instruowanie kobiet, wprowadzonych do organów kontroli społecznej, w sprawach spółdzielczych;
- f) współpraca z właściwymi centralami spółdzielni przy wprowadzaniu kobiet do władz spółdzielczości wiejskiej.

4. Dla realizacji tych zadań Związek Samopomocy Chłopskiej:

- a) przywróci zlikwidowany etat drugiej instruktorki kół gospodyń w zarządach powiatowych Związku;
- b) przeszkoli aparat instruktorek powiatowych w zakresie zagadnień spółdzielczych i stale będzie go dokształcał w tym zakresie przez organizowanie odpraw, konferencji i kursów konferencyj;

- c) wyda w porozumieniu z CZS, Centralą Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ i Liga Kobiet instrukcję dla instruktorek powiatowych oraz instrukcję dla kół gospodyń w sprawie pracy na odcinku spółdzielczym, uwzględniającą zadania organizacyjne i programowe.
5. Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“:
- a) poleci swym oddziałom okręgowym oraz Powiatowym Związkom Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“, aby udzielały instruktorom wojewódzkim i instruktorom powiatowym ZSCh wszelkiej pomocy organizacyjnej i technicznej w zakresie ich zadań;
- b) dopilnuje, aby gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska“ w swych planach pracy i preliminarzach budżetowych uwzględniały w miarę możliwości sprawy wychowania spółdzielczego kobiet oraz organizowanie zakładów i przedsiębiorstw, ułatwiających prowadzenie gospodarstwa domowego, jak: piekarnie, łaźnie, pralnie, magle, wypożyczalnie sprzętów i narzędzi, kursy racjonalnego żywienia itp.
6. Centrala Spółdzielni Mleczarsko - Jajczarskich oraz Centrala Spółdzielni Ogrodniczych wydadzą swym oddziałom okręgowym i zrzeszonym w tych centralach spółdzielniom analogiczne polecenia.
7. Centrala Spółdzielni Mleczarsko - Jajczarskich zlikwiduje działającą w ramach tej Centrali Instruk-

toriat Kobiety, zaś instruktorki przekaże ZSCh, który je zatrudni w Wydziale Kobięcym oraz w jego komórkach terenowych z zachowaniem prawa do urlopu oraz innych praw nabytych, przewidzianych ustawodawstwem ochrony pracy.

8. Kadry Wydziału Kobięcego ZSCh i jego aparatu terenowego pod względem szkolenia spółdzielczego będą przyrównane do kadr central spółdzielni.

W tym zakresie podlegają one przepisom uchwały Naczelnej Rady Spółdzielczej z dnia 4 maja 1949 roku w sprawie szkolenia kadr w spółdzielczości (Monitor Spółdzielczy Nr A-9-10, poz. 67), zwłaszcza pod względem finansowania szkolenia oraz nadzoru nad szkoleniem.

9. Na prowadzenie prac w sprawie upowszechnienia udziału kobiet w spółdzielczości wiejskiej w okresie do końca 1949 r., w szczególności na opłacenie etatów drugich instruktorek w zarządach powiatowych ZSCh, spółdzielczość udzieli ZSCh subwencji w sumie 20.654.880.— zł według załączonego dodatkowego preliminarza budżetowego. Subwencja ta zostanie wypłacona przez Centrale Spółdzielni oraz CZS w trybie antycypacji w dziesięciu procentach czystej nadwyżki, osiągniętej przez centrale w 1948 r., przewidzianych na cele społeczne zgodnie z uchwałą Zarządu CZS z dnia 19 grudnia 1948 r. według następującego rozdzielnika:

CRS — 1.654.880.—	CSO — 700.000.—
CSMJ — 15.300.000.—	CZS — 3.000.000.—

10. Porozumienie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1949 r.

Poz. 133.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 14 listopada 1949 r.

w sprawie nadania uprawnień rewizyjnych.

Na podstawie §§ 4, 7 i 8 instrukcji CZS z dnia 4 listopada 1948 r. o nadawaniu uprawnień rewizyjnych i kwalifikowaniu rewidentów (Monitor Spółdzielczy Nr 10—11/1948, poz. 69) Zarząd CZS na wniosek Komisji Egzaminacyjnej CZS

postanawia:

- a) nadać uprawnienia rewizyjne 29 rewidentom, wymienionym na liście Nr 4 stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały,
- b) uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Spółdzielczym,
- c) wykonanie uchwały powierza się Wydziałowi Rewizyjnemu.

Załącznik

LISTA NR 4.

REWIDENTÓW, KTÓRYM UCHWAŁĄ ZARZĄDU CZS Z DNIA 14 LISTOPADA 1949 R. NADANO UPRAWNIENIA REWIZYJNE.

I. Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

1. Bajurko Julian
2. Bąkowski Henryk
3. Brzostek Franciszek
4. Buraczyński Józef
5. Dąbrowski Józef
6. Król Bronisław

7. Lech Michał
8. Malinowski Henryk
9. Stawicki Eugeniusz
10. Smigła Jerzy
11. Ufnal Seweryn
12. Witkowski Józef
- 13/ Wojdyr Stanisław

II. Centrala Spółdzielni Spożywców „Społem“.

1. Adamczak Stanisław
2. Biliński Jerzy
3. Birula Romuald
4. Bodasiński Bolesław
5. Gamończyk Wilhelm
6. Gudź Jan
7. Janyszek Stanisław
8. Kasperczyk Józef

9. Koza Franciszek
10. Mazurkiewicz Kazimierz
11. Niwiński Józef
12. Nurowski Henryk
13. Radomski Jan
14. Skrzypek Franciszek
15. Szczerbiński Marian
16. Zabłocki Ludger

Poz. 134.

UCHWAŁA ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO

z dnia 14 listopada 1949 r.

w sprawie sprostowania pomyłki w tekście uchwały Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczego z dnia 15 września 1949 r. dotyczącej warunków korzystania z dostaw i usług sektora prywatnego w zakresie dokonywania inwestycji oraz zawierania umów dzierżawnych, ogłoszonej w Monitorze Spółdzielczym z dnia 10 — 25 września 1949 r. Nr A 17—18.

W pierwszym ustępie przytoczonej w nagłówku uchwały po wyrazach: „organizacjami samorządu gospodarczego” należy dodać opuszczone w ogło-

szonym tekście przez pomyłkę słowa: „centralami spółdzielczo - państwowymi, centralami spółdzielni, spółdzielniami”.

Poz. 135.

UZUPEŁNIENIE INSTRUKCJI WYDZIAŁU SZKOLENIA CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO Z DNIA 4 CZERWCA 1949 r. W SPRAWIE TECHNIKI KSIĘGOWANIA OPERACJI NA R-KU SFSK W PLACÓWKACH SPÓŁDZIELCZYCH

(Monitor Spółdzielczy Nr A 12, poz. 90 z r. 1949).

Ze względu na konieczność ustalenia tytułu własności i poddania odpowiedniej kontroli wszelkich ruchomości zakupionych ze środków SFSK jako pomocy naukowych i przedmiotów stanowiących urządzenia pracowni w spółdzielczych ośrodkach szkolenia, Wydział Szkolenia, z upoważnienia Zarządu postanowił uzupełnić instrukcję Wydziału Szkolenia z dn. 4 czerwca 1949 r. w sprawie techniki księgowania operacji na r-ku SFSK w placówkach spółdzielczych przez dodanie punktu XIII o następującym brzmieniu:

XIII.

- a) Wszelkie przedmioty (ruchomości) zakupione przez SFSK jako pomoce naukowe lub urządzenia pracowni naukowych w spółdzielczych ośrodkach szkolenia — stanowią majątek tej Centrali sp-ni, której własnością jest dany ośrodek szkolenia.

Wymienione wyżej ruchomości jako składnik majątkowy objęte zostają spisem inwentarza ośrodka szkolenia.

Wprowadzenie tych ruchomości do majątku Centrali sp-ni dokonane zostaje drogą następujących księgowania:

Wn — r-k SFSK konto rozliczeniowe 184
Ma — bank (konto separato SFSK)

i

Wn — r-k ruchomości

Ma — r-k dochodów i zysków pozaoperacyjnych

Jako dokumenty do księgowania służą tu oryginalne rachunki zakupu ruchomości.

- b) Z chwilą ogłoszenia niniejszego zarządzenia należy dokonać inwentaryzacji zakupionych przy pomocy środków pieniężnych SFSK przedmiotów za okres od 1. I. 1949 r. i wprowadzić określone ruchomości do majątku ośrodka szkolenia drogą oznaczonych wyżej księgowania.
- c) Zgodnie z postanowieniem § 3 Regulaminu SFSK tylko te przedmioty (ruchomości), które są pomocami naukowymi lub stanowią urządzenia pracowni naukowych mogą być nabywane z SFSK.
- Kosztom zakupu innych przedmiotów, nie odpowiadających warunkom § 3 Regulaminu SFSK, nie można obciążać SFSK.
- d) Uzupełnienie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z ważnością od dnia 1 stycznia 1949 r.

Poz. 136.

KOMUNIKAT POWSZECHNEGO ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ WZAJEMNYCH

z dnia 11 listopada 1949 r.

w sprawie ubezpieczenia przewozów wycieczkowych.

Ministerstwo Komunikacji wydało ostatnio zarządzenie, na mocy którego wszelkiego rodzaju przejazdy osób samochodami ciężarowymi muszą być ubezpieczone od odpowiedzialności cywilnej i od następstw nieszczęśliwych wypadków.

Do przejazdów tych należą: wycieczki w ramach łączności miasta ze wsią, wycieczki w ramach akcji socjalnej, przejazdy na wystawy, zjazdy, kongresy itp.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych mając na uwadze doniosłą rolę społeczną i oświatową tego rodzaju wycieczek ustalił dla wyżej wymienionych ubezpieczeń bardzo niskie stawki.

Za jednorazowy przejazd w obie strony, w ramach łączności miasta ze wsią składka wynosi 5 zł od osoby, a za jednorazowy przejazd w obie strony w innych celach, jak np. przejazdy na wycieczki w akcji socjalnej, przejazdy na wystawy, zjazdy i kongresy — 15 zł od osoby.

Składki wyżej podane obowiązują przy sumach ubezpieczenia: zł 100.000 na wypadek śmierci i zł 200.000 na wypadek stałego kalectwa.

Warunki ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, które są również bardzo przystępne — pozostają bez zmian.

Wyżej wymienione, wyjątkowo niskie opłaty gwarantują uczestnikom wszelkich zorganizowanych przejazdów samochodami ciężarowymi ochronę ubezpieczeniową w razie ewentualnych wypadków, jakie mogą powstać w czasie przejazdu.

Na podkreślenie zasługuje również wyjątkowe uproszczenie formalności związanych z zawieraniem tych ubezpieczeń.

Organizatorzy wycieczek i innych przewozów powinni jednak pamiętać, aby najpóźniej w przeddzień wyjazdu zażądać od miejscowej placówki PZUW wniesienia do „karty kontroli pracy samochodu ciężarowego“ stwierdzenia o zawarciu ubezpieczenia wymaganego przez władze, gdyż tylko takie zaświadczenia potwierdzone pieczęcią PZUW będą honorowane przez posterunki kontroli drogowej.

Poz. 137.

KOMUNIKAT BIURA PRAWNEGO CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZEGO.

Państwowe władze administracyjne stwierdzają, że spółdzielnie nie stosują się do obowiązujących przepisów prawa przemysłowego i zapowiadają, że będą stosowały sankcje karne względem spółdzielni nie przestrzegających przepisów tego prawa.

W związku z powyższym przypominamy, że dotychczas obowiązuje Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz.U.R.P. Nr 53 z 1927 r. poz. 468) ze zmianami wprowadzonymi: 1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz.U.R.P. Nr 34 z 1928 r. poz. 321), 2) ustawą z dnia 17 marca 1932 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz.U.R.P. Nr 29 z 1932 r. poz. 293), 3) ustawą z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym (Dz.U.R.P. Nr 40 z 1934 r. poz. 350), 4) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz.U.R.P. Nr 110 z 1934 r. poz. 976), 5) dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o przedsiębiorstwach zbierania i udzielania informacji o stosunkach gospodarczych (Dz.U.R.P. Nr 3 z 1936 r. poz. 16), 6) ustawą z dnia 8 sierpnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym (Dz.U.R.P. Nr 60 z 1938 r. poz. 463), oraz 7) dekretem z dnia 3 kwietnia 1948 r. o częściowej zmianie prawa przemysłowego (Dz.U.R.P. Nr 18 z 1948 r. poz. 139).

W myśl art. 1 prawa przemysłowego za przemysł uważa się wszelkie zatrudnienie zarobkowe lub przedsiębiorstwo, wykonywane samoistnie i zawodowo, bez względu na to, czy jest ono wytwarzające, przetwarzające, handlowe lub usługowe.

Przepis art. 7 prawa przemysłowego nakłada na rozpoczynających prowadzenie przemysłu ze stałą siedzibą obowiązek powiadomienia o tym władzy przemysłowej I instancji.

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika że spółdzielnie, prowadzące zakłady wytwórcze, handlowe lub usługowe, są obowiązane zawiadomić o tym miejscową władzę przemysłową, przy czym zgłoszenia powinny być dokonane

na specjalnych formularzach, które nabyć należy w biurze miejscowej władzy przemysłowej.

Zaznaczyć jeszcze należy, że w myśl art. 16 prawa przemysłowego, jeżeli zakład przemysłowy działa przy pomocy silników parowych, elektrycznych, spalinowych, to w przypadkach gdy łączna moc tych silników nie przekracza siły 10 koni mechanicznych zgłoszenie trzeba złożyć bezpośrednio władzy przemysłowej I instancji, (miejscowe starostwo powiatowe względnie grodzkie — oddział przemysłowy). Jeżeli natomiast moc tych silników przekracza 10 koni mechanicznych wówczas zgłoszenia należy złożyć właściwej władzy przemysłowej II instancji (wydział przemysłowy urzędu wojewódzkiego, a w miastach wydzielonych Warszawa i Łódź — zarządowi miejskiemu).

Art. 14 prawa przemysłowego wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez władzę przemysłową projektu urządzenia zakładu przemysłowego, jeżeli zakład ów będzie używał napędu mechanicznego, albo też jeżeli zakład ten z powodu swego położenia lub wykonywanego w nim przemysłu może w znacznej mierze zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, a przede wszystkim życiu i zdrowiu pracowników i sąsiadów, bądź też może sąsiadów narażać na szkody i specjalne uciążliwości z powodu hałasu, wyciewów itp.

Wynika z tego, że w przypadkach gdy zakład jest w posiadaniu zatwierdzonych przez władzę przemysłową projektów urządzeń, wydanych przez władzę polską przed dniem 1 września 1939 r. lub po wyzwoleniu spod okupacji niemieckiej, bądź też jeżeli plany urządzenia zakładu oraz wszelkie sytuacyjne zostały już przedstawione miejscowej władzy przemysłowej, — należy to zaznaczyć przy zgłoszeniu zakładu oraz opisać ewentualne zmiany zaszele w międzyczasie w urządzeniach zakładu

Należy również przestrzegać przepisu art. 37 prawa przemysłowego nakazującego zgłoszenie o utworzeniu filii zakładu przemysłowego, handlowego względnie usługowego tak władzy przemysłowej I instancji właściwej dla głównej siedziby przemysłu, jak też władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca siedziby filii

Art. 126 prawa przemysłowego przewiduje za naruszenie przepisów tego prawa kary administracyjne: 1) upomnienie 2) grzywny do 50.000 zł; 3) aresztu do 14 dni; 4) odebranie koncesji lub licencji na określony czas lub na zawsze.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA OGÓLNEGO

w Dzienniku Ustaw R. P. Nr 53 z dnia 14 października 1949 r.

Podatek od nabycia praw majątkowych.

poz. 418. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 29 września 1949 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych.

Ogłoszony tekst dekretu uwzględnia zmiany, wprowadzone w nim ustawą z dnia 2 lipca 1949 r. i stosuje nową ciągłość numeracji artykułów i ustępów.

Opłaty Skarbowe.

poz. 419. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 29 września 1949 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej.

Ogłoszony tekst jednolity dekretu uwzględnia zmiany, wprowadzone w nim ustawą z dnia 2 lipca 1949 r. i stosuje

nową numerację przepisów Część II (Przepisy dodatkowe Tabeli opłat skarbowych).

Część ta stanowi załącznik do ogłoszonego tekstu dekretu.

w Dzienniku Ustaw R.P. Nr 54 z dnia 27 października 1949 r.

Bezpieczeństwo i higiena pracy.

poz. 420. Rozporządzenie Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej, Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Żeglugi, Komunikacji, Zdrowia oraz Budownictwa z dnia 12 września 1949 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy użyciu aparatów natryskowych.

Rozporządzenie powyższe dotyczy ochrony życia i zdrowia osób zatrudnionych przy natryskiwaniu powierzchni przed-

miotów substancjami rozpuszczonymi w celu malowania, lakierowania, zwilżania lub innego rodzaju obróbki powierzchni tych przedmiotów.

Nakłada ono na kierownictwo zakładu pracy obowiązek używania wyłącznie substancji o ustalonym składzie chemicznym i zabrania stosowania do natryskiwania związków ołowiu, arsenu i rtęci oraz wyszczególnionych w tekście rozporządzenia rozpuszczalników.

Natryskiwanie powinno odbywać się w specjalnie przeznaczonych na ten cel pomieszczeniach, a nadto w odpowiednich szafach wyciągowych.

W braku specjalnych urządzeń pracownicy, zatrudnieni przy natryskiwaniu, powinni używać przy pracy osobistych ochron dróg oddechowych. Mają być również stosowane przy użyciu substancji łatwopalnych lub wybuchowych specjalne środki przeciwpożarowe.

Tekst omawianego rozporządzenia powinien być wywieszony w pomieszczeniu pracy w miejscu widocznym.

Kierownictwo zakładu pracy jest również obowiązane do kierowania pracownika przed zatrudnieniem go przy pracach natryskowych, do lekarza. Pracownicy tacy powinni być okresowo badani przez lekarza w określonych przez niego terminach.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

Obniżenie podatku gruntowego dla spółdzielni produkcyjnych i zrzeszeń uprawy ziemi.

poz. 425. Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej z dnia 18 października 1949 r. w sprawie obniżenia podatku gruntowego podatnikom, których grunty weszły w skład spółdzielni produkcyjnych i zrzeszeń uprawy ziemi.

Rozporządzeniem powyższym została obniżona o 50% druga rata podatku gruntowego za rok podatkowy 1949 r. podatnikom podatku gruntowego, których grunty zostały wniesione do zarejestrowanych w 1949 r. spółdzielni produkcyjnych (rolniczych spółdzielni wytwórczych i rolniczych zespołów spółdzielczych) i są użytkowane zespołowo lub uległy komasacji.

Również o 50% została obniżona druga rata podatku gruntowego za rok podatkowy 1949 od gruntów włączonych do wspólnej uprawy podatnikom podatku gruntowego, których gospodarstwa rolne weszły w skład zrzeszeń uprawy ziemi w 1949 r.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

Bank Inwestycyjny.

poz. 426. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 października 1949 r. w sprawie rozpoczęcia działalności Banku Inwestycyjnego.

Na podstawie art. 19 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 12 z 5 grudnia 1948 r. str. 10) Minister Skarbu ustalił na dzień 1 listopada 1949 r. termin rozpoczęcia działalności w dzienniku Ustaw R.P. Nr 55 z dnia 2 listopada 1949 r. Banku Inwestycyjnego, powołanego do życia przepisem art. 5 przytoczonego wyżej dekretu o reformie bankowej.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

poz. 427. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 października 1949 r. w sprawie przekazania przez Bank Gospodarstwa Krajowego Bankowi Inwestyjnemu agend oraz aktywów i pasywów objętych rachunkiem polskim.

Rozporządzeniem powyższym Minister Skarbu, opierając się na przepisie art. 28 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej, zarządził przekazanie przez Bank Gospodarstwa Krajowego z dniem 1 listopada 1949 r. Bankowi Inwestyjnemu wszystkich szych agend oraz ustalonych według bilansu na dzień 31 października 1949 r. aktywów i pasywów objętych rachunkiem polskim, w zakresie zadań wyznaczonych Bankowi Inwestyjnemu w art. 5 dekretu o reformie bankowej.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

Bank Komunalny.

poz. 428. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 października 1949 r. w sprawie rozpoczęcia działalności Banku Komunalnego.

Na podstawie art. 19 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (patrz Monitor Spółdzielczy Nr 12 z dn. 5 grudnia 1948 r.) Minister Skarbu zarządził, ażeby powołany do życia na zasadzie art. 6 pkt 2 tegoż dekretu Bank Komunalny rozpoczął swoją działalność z dniem 1 listopada 1949 r.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

W tym samym numerze Dziennika Ustaw pod poz. 429 zostało ogłoszone Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 października 1949 r., mocą którego w dniu 1 listopada 1949 r. Polski Bank Komunalny S. A. w Warszawie oraz Komunalny Związek Kredytowy w Poznaniu wraz z Komunalnym Bankiem Kredytowym w Poznaniu przekazały Bankowi Komunalnemu wszystkie swe agendy oraz ustalone według bilansu na dzień 31 października 1949 r. aktywa i pasywa, objęte rachunkiem polskim.

Równocześnie Minister Skarbu zarządził przejście z dniem 1 grudnia 1949 r. w stan likwidacji Polskiego Banku Komunalnego S. A. w Warszawie oraz Komunalnego Związku Kredytowego w Poznaniu wraz z Komunalnym Bankiem Kredytowym w Poznaniu. Likwidacja ta obejmie rachunki „stare“ i „okupacyjne“ w rozumieniu rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji (Dz. U. R. P. Nr 7 z 1944 r. poz. 38), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 1 z 1945 r., poz. 4).

Omawiane rozporządzenie weszło w życie z dniem 27 października 1949 r.

Przedsiębiorstwa Miejskiego Handlu Detalicznego.

poz. 433. Dekret z dnia 26 października 1949 r. o tworzeniu Przedsiębiorstw Miejskiego Handlu Detalicznego.

W myśl postanowień powyższego dekretu Ministrowie Handlu Wewnętrznego i Administracji Publicznej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Skarbu mogą tworzyć, w drodze zarządzeń, Przedsiębiorstwa Miejskiego Handlu Detalicznego, które winny być powołane według zasad rachunku gospodarczego na podstawie planów finansowo-gospodarczych i z zachowaniem przepisów rachunkowych, przewidzianych dla przedsiębiorstw państwowych, tworzonych na podstawie dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 8 z 1947 r. poz. 42).

Ponadto Przedsiębiorstwa Miejskiego Handlu Detalicznego powinny zorganizować na podstawie planu sieci taką ilość punktów sprzedaży, jaka jest potrzebna dla należytego zaopatrzenia ludności miasta. Przedsiębiorstwa Miejskiego Handlu Detalicznego działają na podstawie statutów, nadanych przez zarządy miejskie, a zatwierdzonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

Kierownictwo działalności Przedsiębiorstwa Miejskiego Handlu Detalicznego wykonuje zarząd miejski siedziby przedsiębiorstwa, a wytyczne i kierunek działalności gospodarczej oraz nadzór nad działalnością gospodarczą przedsiębiorstwa ustala i wykonuje Minister Handlu Wewnętrznego.

Likwidacja przedsiębiorstwa następuje w drodze zarządzenia Ministrów Handlu Wewnętrznego i Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ministrowie ci mogą również w drodze zarządzenia przekształcić Przedsiębiorstwo Miejskiego Handlu Detalicznego na inne formy przedsiębiorstw państwowych lub uspołecznionych.

Dekret wszedł w życie z dniem 2 listopada 1949 r.

Tajemnica państwowa i służbowa.

poz. 437. Dekret z dnia 26 października 1949 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej.

Celem dekretu jest zapobieganie rozpowszechnianiu wiadomości, które ze względu na dobro Polski Ludowej należy zachować w tajemnicy, przenikaniu tych wiadomości do ośrodków wrogich Polsce Ludowej oraz wykorzystywaniu tych wiadomości na szkodę Polski Ludowej.

W myśl art. 1 omawianego dekretu tajemnicę państwową stanowią wszelkie wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, które ze względu na obronę, bezpieczeństwo lub ważne interesy gospodarcze bądź polityczne Państwa Polskiego albo państw zaprzyjaźnionych mogą być udostępnione wyłącznie osobom do tego upoważnionym.

Rada Ministrów może w drodze uchwały szczegółowo określić zakres wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów jako stanowiących tajemnicę państwową.

W myśl art. 2 dekretu tajemnicę służbową stanowią wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, które ze względu na dobro służby mogą być udostępnione wyłącznie osobom do tego uprawnionym.

W artykułach od 3 do 12 włącznie omawiany dekret przewiduje szereg sankcji karnych za przestępstwa, dotyczące ochrony tajemnicy państwowej i służbowej z tym, że członkowie władz i funkcjonariusze spółdzielni i ich związków z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za przewidziane w dekrete przestępstwa są traktowani na równi z urzędnikami.

Sprawy o przestępstwa, przewidziane w omawianym dekrete, podlegają właściwości sądów wojskowych względnie sądów apelacyjnych.

Dekret wszedł w życie z dniem 12 listopada 1949 roku.

Nieruchomości niezbędne dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

poz. 438. Dekret z dnia 26 października 1949 r. o zmianie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów.

Omawiany dekret wprowadza nowy przepis (art. 2 ust. 2), w myśl którego umowy i inne tytuły prawne, mające za przedmiot używanie lub użytkowanie przekazanej nieruchomości bądź jej części, mogą być niezwłocznie rozwiązane lub uznane za wygasłe.

Artykuł 9 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. (dekret ten został omówiony w Monitorze Spółdzielczym Nr 13 z dnia 10 lipca 1949 r. str. 11) został uzupełniony nowym przepisem, w myśl którego Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, wydanego za zgodą Rady Państwa, może ustalić odmienny tryb postępowania i właściwość władz przy nabywaniu praw rzeczowych ograniczonych na nieruchomości, niezbędnych do przeprowadzenia przewodów służących do przesyłania na odległość gazów, plynów, pary, elektryczności, przeprowadzania teletechnicznych kabli i przewodów napowietrznych i urządzeń kolejek linowych lub do wykonywania urządzeń użyteczności publicznej, do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jak również przy nabywaniu na własność nieruchomości o przestrzeni do 250 m² niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

We wniosku o wywłaszczenie, jaki ma składać ubiegający się o daną nieruchomość wykonawca narodowego planu gospodarczego należy wymienić i opisać rodzaj zamierzonych inwestycji z powołaniem się na złożony wniosek inwestycyjny lub na obowiązujący plan inwestycyjny, a jeżeli wywłaszczenie nie jest związane z dokonaniem inwestycji — wskazać cel wywłaszczenia z powołaniem się na obowiązujące inne plany gospodarcze.

Zostało również zmienione art. 28 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r., dotyczącego ustalania odszkodowania w przypadkach wywłaszczenia. Obecnie artykuł ten otrzymał następujące brzmienie: „Art. 28. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, wydanego za zgodą Rady Państwa, określi zasady ustalania odszkodowania dla poszczególnych rodzajów nieruchomości oraz praw rzeczowych ograniczonych na nieruchomościach.”

Poza tym omawiany dekret zawiera szereg mniej zasadniczych zmian w dekrete z dnia 26 kwietnia 1949 roku o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

Omawiany dekret wszedł w życie z dniem ogłoszenia (tj. 2 listopada 1949 r.) z mocą obowiązującą od dnia 4 maja 1949 r.

Państwowy arbitraż gospodarczy.

poz. 441. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 października 1949 r. w sprawie organizacji państwowych komisji arbitrażowych i trybu postępowania arbitrażowego.

Rozporządzenie powyższe zostało wydane na podstawie odnośnych przepisów dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (patrz Monitor Spółdzielczy z dnia 10 — 25 września 1949 r. Nr 17 — 18 str. 9 i 10) i zawiera szczegółowe przepisy, dotyczące organizacji komisji arbitrażowych oraz trybu postępowania przed tymi komisjami.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie z dniem 2 listopada 1949 roku.

OKÓLNIKI I ZARZĄDZENIA PAŃSTWOWYCH WŁADZ CENTRALNYCH

Czas środkowo-europejski.

W „Monitorze Polskim“ z dnia 8 października 1949 roku Nr A—71 pod poz. 906 została ogłoszona uchwała Rady Ministrów z dnia 21 września 1949 r. w sprawie stosowania czasu środkowo-europejskiego na obszarze Państwa.

W myśl powyższej uchwały czas środkowo-europejski stosuje się na całym obszarze Państwa bez zmian w ciągu roku.

Uchwała weszła w życie z dniem 8 października 1949 r. Równocześnie została uchylona uchwała Rady Ministrów z dnia 2 października 1947 r. w sprawie stosowania na obszarze Państwa czasu letniego i zimowego.

Liga Kobiet.

W Monitorze Polskim z dnia 12 października 1949 r. Nr A—73 pod poz. 923 zostało umieszczone obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 października 1949 r. w sprawie ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Liga Kobiet”

Z ogłoszonego statutu wynika, że „Liga Kobiet” jest stowarzyszeniem wyższej użyteczności i posiada osobowość prawną (§ 4 statutu), że władze Ligi korzystają w związku z wykonywaniem czynności z poparcia i pomocy władz państwowych i samorządowych (§ 5).

Obrót bezgotówkowy.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 14 października 1949 r. Nr 35 pod poz. 230 ogłoszono zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 września 1949 r. w sprawie zwolnienia partii politycznych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

W myśl powyższego zarządzenia, wydanego na podstawie art. 9 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz.U.R.P. Nr 41, poz. 294), partie polityczne zostały zwolnione od obowiązku regulowania rozrachunków pieniężnych w drodze przelewów bankowych lub czekami rozrachunkowymi.

Nazwy miejscowości.

W Monitorze Polskim Nr A—76 z dnia 22 października 1949 r. pod poz. 947 zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Administracji Publicznej z dnia 17 września 1949 r. o przywróceniu i ustaleniu nazw miejscowości.

Do zarządzenia tego został dołączony wykaz nazw topograficznych z powiatów: pyrzyckiego, zielonogórskiego, choszczeńskiego, myśliborskiego, złotowskiego, drawskiego, białogardzkiego, kołobrzckiego, szczecińskiego i wałeckiego; nazw jezior i rzek obwodów rybackich ziem lubuskiej oraz dorzeczy: Drawy, Leniwej, Noteci, Obry, Pilszki i Warty jak również nazw rzek i jezior obszaru pomorza Mazowieckiego.

W wykazie są podane obowiązujące obecnie nazwy polskie i dawne nazwy niemieckie.

W myśl omawianego zarządzenia w stosunkach publicznych wolno używać nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych tylko w brzmieniu, ustalonym powyższym zarządzeniem.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 22 października 1949 roku.

Ubezpieczenia pracowników rolnych.

W Monitorze Polskim z dnia 24 października 1949 r. pod poz. 948, zostało ogłoszone zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 września 1949 r. w sprawie ustalenia podstawy ubezpieczenia pracowników rolnych, uzupełniające podobne zarządzenie, ogłoszone w Monitorze Polskim Nr A—66 z dnia 24 września 1949 r. pod poz. 864 (patrz Monitor Spółdzielczy Nr A—19 str. 11), które unormowało kwestię podstawy ubezpieczenia pracowników rolnych za okres czasu od dnia 1 stycznia 1949 r. do dnia 31 marca 1949 r. oraz od dnia 1 kwietnia 1949 r. do dnia 30 czerwca 1949 r.

Obecnie ogłoszone zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1949 r. i postanawia że podstawą wymiaru składek za ubezpieczenia pracowników rolnych we wszystkich rodzajach ubezpieczeń jest całkowite wynagrodzenie pracownika rolnego tak w gotówce, jak i w naturze, z tym, że część gotówkową wynagrodzenia pracownika rolnego przyjmuje się w wysokości kwot należnego wynagrodzenia gotówkowego.

Za podstawę ustalenia części wynagrodzenia w naturze przyjmuje się następujące przeciętne ceny:

pszenica	3 250.—	zł. za 1q.
żyto	2 050.—	" " "
jęczmień	2 050.—	" " "
groch	3 250.—	" " "
ziemniaki	650.—	" " "
opał	800.—	" " 1 jednostkę opalową
mleko	25.—	" " 1 litr
całodzienne wyżywienie	4 200.—	miesięcznie
mieszkanie	300.—	zł
pomieszczenie dla inwentarza	200.—	"

Wartość innych naturalii oblicza się na podstawie ich równowartości w naturaliach wyżej podanych według stosunku oznaczonego w układzie zbiorowym pracy.

Przedsiębiorstwa wydawnicze książek i druków nieperiodycznych.

W Monitorze Polskim z dn. 28 października 1949 r. Nr A-79 pod poz. 985 zostało ogłoszone Zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dn. 21 października 1949 r. w sprawie trybu postępowania przy ubieganiu się o koncesję na prowadzenie przedsiębiorstw wydawniczych książek i druków nieperiodycznych.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 28 października 1949 r. z mocą obowiązującą od dn. 14 października 1949 r.

Dal — Społem.

W tym samym numerze Monitora Polskiego pod poz. 986 zostało ogłoszone Zarządzenie Ministra Handlu Zagranicznego z dn. 8 października 1949 r., mocą którego państwospółdzielcze przedsiębiorstwo spożywczo-rolnicze „Dal-Społem”, utworzone Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 28 czerwca 1948 r. (Monitor Pol. Nr A-63, poz. 440) otrzymało nazwę: Państwospółdzielcze Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego „Dalspo”. Zarządzenie weszło w życie z dniem 28 października 1949 r.

Spółeczny Fundusz Oszczędnościowy.

W Monitorze Polskim z dn. 31 października 1949 r. Nr A-80 pod poz. 988 zostało ogłoszone Zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 30 września 1949 r. w sprawie wypłat premii ubezpieczeniowych na wypadek śmierci spadkobiercom uczestnikom Społecznego Funduszu Oszczędnościowego, zmarłym w 1949 r.

W myśl powyższego zarządzenia prawo do otrzymania premii ubezpieczeniowej na wypadek śmierci po uczestnikach SFO zmarłych w 1949 r. przysługuje uprawnionym spadkobiercom w następujących wysokościach:

Podane niżej stawki premii oblicza się w zależności od: a) wieku zmarłego w pełnych latach ukończonych w chwili śmierci; i b) sumy odsetek obliczonych od wkładu oszczędnościowego po dzień 31 grudnia 1948 r. w wysokości 2% w stosunku rocznym. Oprocentowanie wkładu biegnie od pierwszego miesiąca po dokonaniu wpłaty na wkład oszczędnościowy.

wiek zmarłego	Suma premii za 1 zł odsetek.
do 40 lat —	100.—
od 41 do 45 —	66.—
„ 46 „ 50 —	50.—
„ 51 „ 55 —	40.—
„ 56 „ 60 —	33.—
„ 61 „ 65 —	22.—
ponad 65 —	14.—

Premia nie może jednak przekroczyć kwoty zł. 10.000.— Do podjęcia premii są uprawnieni spadkobiercy w następującej kolejności: małżonka, dzieci i rodzice uczestnika. Dalsi spadkobiercy winni udowodnić swoje prawa spadkowe. Premie wypłaca Pocztaowa Kasa Oszczędności.

Do zgłoszenia o wypłatę premii dołączyć należy:

- odpis konta oszczędnościowo-inwestycyjnego. Odpisy kont dla uczestników Funduszu A i C wydają właściwe urzędy skarbowe lub rewizyjne. Spadkobiercy uczestnika Funduszu B podadzą zamiast odpisu konta, nazwę gminy i powiatu, w którym zmarły posiadał gospodarstwo.
- akt zejścia z podaniem wieku umarłego,
- dowód stwierdzający uprawnienia spadkowe zgłaszających się. Uprawnienia jednak małżonka, dzieci i rodziców zmarłego może zaświadczyć zarząd gminny, uprawnienia zaś dalszych spadkobierców powinny być udowodnione postanowieniem sądu o stwierdzeniu praw do spadku.

Zarządzenie weszło w życie z dniem 31 października 1949 r.

Dostawy zagraniczne.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 27 października 1949 r. Nr 36 pod poz. 238 została ogłoszona instrukcja Ministra Skarbu w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1949 r. o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze (dostawy demobilowe, reparacyjne, rewindykacyjne o charakterze gospodarczym) oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw.

Instrukcja ta weszła w życie z dniem 27 października 1949 r. Jednocześnie utraciła moc obowiązującą instrukcja Ministra Skarbu wydana w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania z dnia 27 maja 1947 r. o regulowaniu niektórych kredytowych i nieodpłatnych dostaw zagranicznych i sprzeczne z omawianą instrukcją przepisy, wydane na podstawie wspomnianej instrukcji z dnia 27 maja 1947 r.

Stosowanie ulg podatkowych w odniesieniu do spółdzielni.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu (Nr 36) pod poz. 241 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa z dnia 26 września 1949 r. w sprawie stosowania do spółdzielni należących do Centralnego Związku Spółdzielczego zwolnień od opłat skarbowych i od podatku obrotowego. Okólnik powyższy wyjaśnia, że wobec tego, iż każda spółdzielnia, która otrzymała oświadczenie o celowości, jest z mocy samego prawa członkiem Centralnego Związku Spółdzielczego, nie należy, celem przyznania zwolnienia od opłaty skarbowej od podań i świadectw (zezwoleń), żądać od takich spółdzielni oddzielnych zaświadczeń, stwierdzających ich przynależność do CZS, jeżeli okazały one oświadczenia o celowości, wydane przez CZS.

Ponadto okólnik powyższy wyjaśnia, że ulgi podatkowe, przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt 2) i pkt 5), art. 9 ust. 1 lit. A) i C), zwolnienia od podatku oraz ulgi w myśl art. 4, udzielane z mocy przepisu art. 20 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52 z 1948 r. poz. 413) przysługują spółdzielniom poczynając od miesiąca, w którym właściwa centrala spółdzielni wydała im oświadczenia o celowości. (Patrz Komunikat Biura Prawnego C.Z.S., ogłoszony w Monitorze Spółdzielczym z dn. 25 stycznia 1949 r. Nr A-2 str. 9 i następne).

W zakresie podatku dochodowego sprawę powyższą reguluje przepis § 61 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 17 z 1949 r., poz. 105).

Pośrednictwo w sprawach podatkowych.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pod poz. 244 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa z dnia 4 października 1949 r. w sprawie tępienia pokątnego pośrednictwa w sprawach podatkowych.

Okólnik powyższy podkreśla, że do zastępowania stron w postępowaniu podatkowym przed władzami podatkowymi są uprawnione poza osobami uprawnionymi do reprezentowania strony z mocy przepisów normujących jej działalność, — osoby wpisane na listę adwokatów oraz w sprawach mniejszej wagi — osoby, które z mocodawcą łączą pewne, obiektywnie stwierdzone węzły, a mianowicie: pokrewieństwo, prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego, zarząd majątku podatnika lub umowa o pracę, a władza podatkowa nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu uprawnienia do zastępowania.

Okólnik wskazuje na konieczność wyłączenia z grona pełnomocników osób trudniących się zawodowo zastępowaniem stron, a nie będących adwokatami — tak zwanych pokątnych doradców i zwraca uwagę podległym władz na niedopuszczalność tolerowania tego rodzaju pokątnego pośrednictwa w sprawach podatkowych.

Należności spółdzielni gminnych „Samopomoc Chłopska” i spółdzielni parcelacyjno-osadniczych za przejęte od zarządów likwidacyjnych maszyny i inwentarze rolne.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pod poz. 248 został ogłoszony okólnik tego Ministerstwa z dnia 11 października 1949 r. w sprawie uregulowania należności przez spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej i spółdzielnie parcelacyjno-osadnicze za przejęte od zarządów likwidacyjnych maszyny i inwentarze rolne.

Okólnik zarządza, aby Rejonowe Urzędy Likwidacyjne przystąpiły do pobrania należności Skarbu Państwa za maszyny i inwentarze rolne, przekazane ośrodkom maszynowym spółdzielni Samopomocy Chłopskiej i spółdzielni parcelacyjno-osadniczych i w związku z tym ażeby wysłały do zainteresowanych „spółdzielni stosowne wezwania do uiszczenia należności w terminie 30 dni z pouczeniem, że spłata tych należności na wniosek spółdzielni może być rozłożona na raty płatne w okresie do lat pięciu.

Oplaty za świadectwa uznania rozplodników za odpowiednich do hodowli.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 września 1949 r. Nr 16 pod poz. 81 został ogłoszony okólnik Nr 61 z dnia 9 września 1949 r. (Nr PR. Z. III. 8/22) w sprawie pobierania opłat za świadectwa uznania.

Okólnik powyższy, opierając się na przepisie art. 7 ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40 z 1934 r. poz. 349 i Nr 32 z 1946 r. poz. 203), ustala następujące opłaty:

1) za świadectwo uznania buhaja		300 zł.
2) za świadectwo uznania knura		100 zł.
3) za świadectwo uznania tryka		50 zł.

Pobrane opłaty należy zarachować na budżet dochodów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych dz. 2 § 29 „Produkcyjna Zwierzęca“.

Spółdzielnie produkcyjne.

W tym samym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych pod poz. 83 zostało ogłoszone pismo okólnik z dnia 6 września 1949 r. (Nr P.Z. F. III-34/7) w sprawie zawieszenia obowiązku spłat za ziemię i budynki z reformy rolnej rolnikom przystępującym do spółdzielni produkcyjnych. Nawiązując do zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 marca 1949 r. w sprawie zawieszenia obowiązku spłat za ziemię i budynki z reformy rolnej (Dz. Urz. Min. Rol. i R. R. Nr 8, poz 36) Ministerstwo udziela następujących wyjaśnień i wskazówek:

1) Zawieszeniu spłat należności za ziemię i budynki przypadających na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi, podlegają generalnie należności rat bieżących dla tych rolników, którzy przystępują do III typu spółdzielni produkcyjnych, tj. do „Rolniczego Zespołu Spółdzielczego“ i na czas ich udziału w Zespole;

2) Zawieszeniu podlegają należności rat bieżących zarówno dla tych, którzy posiadają akty nadania, jak i dla nieposiadających aktów nadania oraz dzierżawców gospodarstw i działek gruntu z Państwowego Funduszu Ziemi;

3) Wojewoda, po wysłuchaniu opinii Zarządu Powiatowego i Związku Samopomocy Chłpskiej, w wyjątkowych wypadkach władny będzie zawiesić spłatę również i zaległych rat należności rolnikom, którzy przystąpili do Rolniczego Zespołu Spółdzielczego;

4) W stosunku do płatników, którzy przystąpili do II typu spółdzielni, tj. „Rolniczej Spółdzielni Wytwórczej“ w wypadkach indywidualnych, szczególnie uzasadnionych, może być zastosowane przesunięcie płatności rat o jeden rok — na wniosek Urzędu Wojewódzkiego — Działu Rolnictwa i R. R. i za każdorazową zgodą Ministerstwa Rolnictwa i R. R.;

5) W stosunku do rolników, przystępujących do I typu spółdzielni, tj. do „Zrzeszenia Uprawy Ziemi“, ulgi w spłacie należności na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi nie mogą być stosowane;

6) Na Urzędach Wojewódzkich — Działach Rolnictwa i R. R. spoczywa obowiązek stwierdzenia przystąpienia dłużnika Funduszu Ziemi do Rolniczego Zespołu Spółdzielczego i dokonania zawieszenia płatności rat przez zawiadomienie właściwego oddziału Banku Rolnego;

7) Obowiązkiem Urzędu Wojewódzkiego jest również zawiadomienie oddziału Banku Rolnego o ewentualnym wystąpieniu dłużnika Funduszu Ziemi z Zespołu;

8) W stosunku do dłużników P. F. Z., których należności znajdują się w bezpośredniej administracji Urzędów Wojewódzkich — Działów Rolnictwa i R. R. (dzierżawy), ewidencję przystępujących do Rolniczego Zespołu Spółdzielczego, prowadzić będą te Urzędy;

9) Ewentualne spłacenie przedterminowo jednej, czy kilku rat z góry przez dłużników przystępujących do Rolniczego Zespołu Spółdzielczego — zwrotowi nie podlega.

Połowy morskie.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Żeglugi z dnia 31 sierpnia 1949 r. Nr 2 ogłoszono:

1) pod poz. 12 Zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 9 marca 1949 r. w sprawie ustalenia stref połowowych dla obliczenia podatku dochodowego od właścicieli łodzi rybackich;

2) pod poz. 13 Zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 9 marca 1949 r. w sprawie ustalania planów połowów i klasyfikacji kutrów;

3) pod poz. 14 — Zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 2 maja 1949 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Żeglugi w sprawie preeliminowania połowów morskich.

ZJAZD DELEGATÓW CENTRALI SPÓŁDZIELNI SPOŻYWCÓW „SPOŁEM“

Zgodnie z § 25 statutu Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem“, Zarząd Centrali zwołuje na 14 i 15 grudnia 1949 r.

ZJAZD DELEGATÓW CENTRALI SPÓŁDZIELNI SPOŻYWCÓW „SPOŁEM“

z następującym porządkiem obrad:

- Zagajenie, wybór prezydium, komisji zjazdowych i przyjęcie regulaminu obrad Zjazdu.
- Sprawozdanie za okres od 1 lipca 1948 r. do 30 czerwca 1949 r.:
 - Zarządu Centrali,
 - Rady Nadzorczej Centrali,
 - z ustawowej rewizji.
- Zatwierdzenie:
 - sprawozdania z działalności Centrali za okres od 1.7.1948 r. do 30.6.1949 r.
 - bilansu Centrali na 31.12.1948 r.
- Podział nadwyżki.
- Plan 6-letni i plan na rok 1950 Centrali i spółdzielni.
- Zmiany statutu Centrali.
- Zatwierdzenie regulaminu Rady Nadzorczej Centrali i regulaminu okręgowych zgromadzeń spółdzielni.
- Wybór Rady Nadzorczej Centrali.
- Wnioski zgłoszone zgodnie z § 26 statutu Centrali.
Zjazd odbędzie się w Warszawie, w sali konferencyjnej przy ul. Różanej 16.
Prawo głosu decydującego na Zjeździe przysługuje delegatom wybranym przez okręgowe zgromadzenia spółdzielni zrzeszonych w CSS „Społem“.

Wnioski spółdzielni i rad okręgowych na Zjazd Delegatów powinny być złożone Zarządowi Centrali na piśmie w terminie do 1 grudnia 1949 r.

Zarząd
Centrali Spółdzielni Spożywców
„Społem“

WYDAWNICTWA Z ZAKRESU UBEZPIECZEŃ

Zakłady Wydawnictw Spółdzielczych wydadzą w najbliższym czasie opracowane przez Biuro Ubezpieczeń CZS dwie książki z zakresu ubezpieczeń p. t.:

- 1) „Jak ubezpieczać majątek spółdzielczy od ognia“,
- 2) „Jak ubezpieczać majątek spółdzielczy od kradzieży i rabunku.

Koszt obu książek wyniesie około 200 zł.

Książki opracowane są wyczerpująco językiem przystępnym.

Prosimy Centrale o zgłoszenie do ZWS zapotrzebowania, biorąc za podstawę, że książki te powinni mieć:

- a) każdy pracownik zatrudniony w ubezpieczeniach,
- b) każdy rewident,
- c) każda placówka Centrali w ilości odpowiadającej potrzebie.

Spółdzielnie otrzymają powyższe książki za zaliczeniem pocztowym.

OD ADMINISTRACJI

Wykonując zarządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości (pismo z dnia 12. X. 49 Nr N. S. 2239/49/I) odnośnie zmiany układu Monitora Spółdzielczego części B — zmieniono jednocześnie cennik za ogłoszenia rejestrowe.

Nowy cennik zatwierdzony przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego — Biuro Cen — pismem z dnia 31. X. 49 r. Nr C-IV-E-137/50 jest następujący:

1) za ogłoszenie nowopowstałej spółdzielni — ryczałt zł 3.000.—

2) za ogłoszenie zmian: statutu, zarządu, likwidatora, brzmienia nazwy spółdzielni, siedziby spół-

dzielni, ustanowienia likwidatora, wykreślenie spółdzielni z rejestru (likwidacja) oraz połączenia spółdzielni — ryczałt zł 1.200.—

Wszelkie inne ogłoszenia nie objęte ryczałtem — 35 zł za słowo.

Cennik ten obowiązuje od ogłoszeń zamieszczonych w numerze B-22 z dnia 25 listopada 1949 r.

Wpłaty należy uiszczać w P.K.O. — Warszawa, na nowe konto Nr I-12.960.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.